

ZILVERDIEF

En jong meisje klom in het holst van een maanloze nacht langs de paleismuren omhoog.

Dat paleis stond boven op de rots die hoog boven de stad Rivven uitstak. De muren van gladde grijze steen boden weinig houvast, maar het meisje klom vol zelfvertrouwen en negeerde de afgrond onder haar. Zoekend naar de kleinste kieren tussen de stenen wist ze zichzelf omhoog te trekken, haar voeten steunend op de smalste richels. Ze reikte naar de volgende spleet.

Wacht.

De stem klonk in haar hoofd. Ze wist niet van wie die stem was, maar ze had hem haar hele leven gehoord. Die stem was haar enige vriend en ze vertrouwde hem blindelings. Ze stopte met klimmen. Ver boven haar leunde een bewaker over de rand van de muur en keek verveeld naar beneden. Doodstil hing het meisje tegen de wand geplakt, nauwelijks zichtbaar in haar lange mantel die perfect bij de grauwe stenen paste. Tot de bewaker weer verder liep. *Nu kun je weer*, zei de stem.

Ze klom verder, tot ze ongeveer halverwege de muur een smal raam bereikte. Daar wurmde ze zich naar

binnen, maakte een koprol en landde op haar hurken in een lange gang. Er was verder niemand te zien, aan het ene einde flakkerde een zwak fakkellicht en het andere werd afgesloten door een massieve houten deur.

Het meisje maakte de mantel los, vouwde hem op en stopte hem weg in haar rugzak. Zonder dat omhulsel bleek ze een klein, mager meisje, met zilverblond haar en een bleek en ernstig gezicht. Ze droeg donkere kleren met camouflagevlekken. Ze sloop naar de deur en bleef even staan luisteren, voor ze langzaam de klink optilde en naar binnen ging.

Achter de deur waren weer andere gangen, sommige donker, andere verlicht door fakkels aan de wand. Voorzichtig liep ze verder. Eén keer verstopte ze zich snel in een donker hoekje, terwijl een bediende haar gehaast voorbijliep. Op de vloer lag nu een dikke rode loper en overal brandden fakkels in nissen.

Links van je, zei de stem.

Het meisje wachtte heel even. Het stukje muur links zag er inderdaad anders uit, het metselwerk was een beetje lichter. Ze voelde langs de randen totdat ze het zeker wist, en duwde toen tegen een steen. De muur zwaaide naar voren en onthulde zo een geheime doorgang.

Het meisje vertrok geen spier. Ze glipte naar binnen en volgde op de tast een nieuwe donkere en smalle gang, tot ze weer bij een deur kwam. Deze ging gewoon open en ze liep de achterliggende kamer in. Daar was het niet donker. Overal brandden lampen en alles straalde een onvoorstelbare rijkdom uit. Ze zag goud, zilver, kristal

en glimmend hout. Prachtige wandtapijten bedekten de muren. Midden in de kamer stond een enorm hemelbed.

Dit is het, zei de stem. De privévertrekken van koning Godric!

Het meisje keek met open mond om zich heen.

Kom op, we hebben niet veel tijd.

Ze knikte en liep met kleine pasjes naar een grote kaptafel met een enorme spiegel erop.

Hij kijkt wát graag naar zichzelf, hè?

Het meisje grijsde en keek in de lades. De ene zat vol potjes poeder en parfum; een andere bevatte stapels geborduurde kanten zakdoeken. Weer een andere lag vol papieren, staven was en een stempel met het officiële zegel van de koning. Een vierde lade bleek op slot te zitten. Het meisje trok twee spelden uit haar haar en stak die in het sleutelgat. Ze bewoog ze voorzichtig heen en weer, tot het slot klikte. Ze trok de la naar zich toe – en hapte naar adem.

De binnenkant was bekleed met donkerrood fluweel en de inhoud glinsterde. Er waren gouden en zilveren ringen, een zware gouden schakelketting, een parelsnoer. Mooie, sierlijke broches in de vorm van allerlei dieren, rijk ingelegd met edelstenen. Op de bodem her en der stapels munten en in het midden, op zijn eigen kussentje, een grote gouden broche met een enorme diamant.

Dat is hem!

Voorzichtig pakte het meisje de broche op en bekeek hem. De basis bestond uit een achthoek van puur goud, met fraai bewerkte zijvlakken. Deze vormden de omlijs-

ting van een grote diamant, die schitterde als een ster.

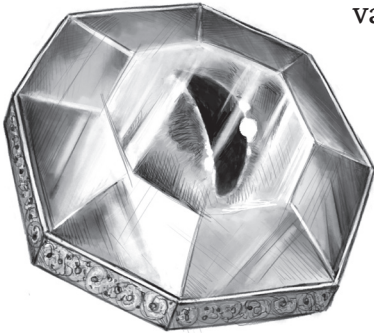
Het meisje zag ineens iets in het hart van de diamant – was er iets onder de steen geschilderd? Ze tuurde naar binnen en besloot dat het een oog was, heel mooi en net echt. Een oog dat haar fel en op de een of andere manier wreed aankeek. Het was geen mensenoog; meer als van een kat, of een wolf, of...

Ik vind het eng.

‘Hoezo?’ Het meisje leek verrast. ‘Het is maar een plaatje hoor.’

Het is een griezel.

Ze haalde haar schouders op en keek achterom – en het oog bewoog. Ze schreeuwde en liet de broche vallen. Vanaf de grond keek het oog zoekend om zich heen, tot het haar recht aankeek. En het knipperde!

Ineens klonk buiten op de gang een alarmbel, hard en snel en scherp.

Je hebt een alarm geactiveerd!

‘Maar het oog bewoog!’ siste ze.

Jaja, ik weet het! Vergeet het! Schiet op!

Er klonk nu allemaal lawaai, geschreeuw en rennende voetstappen. Het meisje holde terug naar de geheime gang en trok de toegang achter zich dicht, net toen ze iemand aan de grote deur van het koninklijk vertrek hoorde rammelen.

Ze struikelde door de pikdonkere gang, ze probeerde zo weinig mogelijk geluid te maken. Zouden ze weten

dat de kamer ook nog een geheime in- en uitgang had? Ze kwam aan het eind van het gangetje en duwde de deur voorzichtig op een kier. De gang erachter was leeg en ze liep zo snel als ze kon terug naar de plek waar ze het paleis was binnengeklommen. Onderweg trok ze de mantel en een touw uit haar rugzak. Voorzichtig stak ze haar hoofd door het smalle raam naar buiten en trok het snel weer terug. Ze vloekte. Er stonden nu ineens een heleboel bewakers boven op de muur, die met lantaarns in de hand uitkeken naar onraad en indringers.

We kunnen er zo niet uit – ze zullen ons zien!

Het meisje voelde paniek opkomen. ‘Misschien –’

Achter zich hoorde ze laarzen dichterbij komen. Nog meer bewakers! Ze rende naar het verlichte einde van de gang, weer het paleis in.

Wat doen we nu? Ze bleef rennen en keek om zich heen. Er waren aan weerszijden deuren – zou ze gewoon een van die kamers in gaan? Overal rinkelden nu alarmbellen en ze hoorde een bewaker roepen: ‘Kijken jullie daarginds!’
Wat moeten we doen, Cara?

En juist op dat moment schoot een hand met zwarte handschoen uit een deuropening naar voren, omklemde haar mond en sleurde haar snel naar binnen. De deur ging achter haar dicht; iemand klemde haar armen tegen haar lijf en fluisterde hard in haar oor.

‘Ssst... Stil nou.’

ƎEN STRAATKIND

‘S
til nou.’

Het was een man en hij was heel sterk. Hij hield Cara in bedwang. ‘En niet bewegen.’

Cara snoof verontwaardigd. Ze trok haar beide voeten omhoog en trapte met haar twee hakken tegelijk hard tegen zijn knieschijven. De man vloekte, zakte in elkaar en moest zijn greep laten verslappen. Cara wurmde zich los en reikte naar de deur –

‘Wacht!’

Net op tijd hoorde ze de laarzen in de gang. Bewakers! Ze keek weer naar de man, die zijn pijnlijke knieën masseerde. Hij hield een vinger tegen zijn lippen. ‘Ssst!’

Cara wachtte tot de voetstappen niet meer te horen waren.

De man knikte. ‘Dat was de torenwacht,’ zei hij. ‘Die komen hier altijd langs. Ze zijn allemaal op zoek naar jou!’ Hij was jong, droeg donkere kleren, had zwart krullend haar en vriendelijke ogen. Een oud, vaag litteken ont sierde een helft van zijn gezicht. Cara keek behoedzaam om zich heen. Ze waren in een kleine kamer, eenvoudig maar netjes ingericht. Tegen de ene muur stond een smal

bed, tegen de andere een tafel met een stoel ervoor; erop een paar kaarsen, een inktpot, lange schrijfpennen en keurige stapeltjes papier.

De man stond op en wreef nog eens over zijn knie. ‘Goede move trouwens, met je hakken. Daisy zou onder de indruk zijn.’ Hij stak zijn hand uit. ‘Ik ben Malik.’

Cara had geen idee wie Daisy was. Ze negeerde de man en draaide zich weer om naar de deur.

‘Je kunt niet meer via die muur naar beneden, hoor!’
Ze bleef staan waar ze stond.

‘Ik zag je naar boven klimmen,’ zei hij. ‘Indrukwekkend! Maar ze staan nu op de uitkijk; ze zullen je meteen zien als je daarlangs weg probeert te komen.’

Cara wist dat hij gelijk had. Wat dan?

‘Ik weet een andere manier,’ zei hij. ‘Ik kan je helpen hier weg te komen.’

Ze fronste. ‘Waarom zou ik je vertrouwen?’

Malik haalde zijn schouders op. ‘Ik had ook de bewakers kunnen roepen. Je bent een straatkind, neem ik aan?’

Ze antwoordde niet.

Hij knikte. ‘Geen ouders, geen dak boven je hoofd, altijd op straat, op jezelf aangewezen. Ik was ooit ook zo. Ik geef eerlijk toe dat ik weleens een appel gestolen heb als ik niet anders kon.’ Hij lachte. ‘Maar kunstjes zoals die van jou vandaag, heb ik nooit geflikt. Wat was je van

plan? Wat wilde je in vredesnaam bereiken met stiekem het paleis binnensluipen?’

Cara gaf geen antwoord, maar dat leek hem niet te deren. ‘Tegenwoordig doe ik andere dingen,’ zei hij.

Cara keek naar de pennen en het papier. ‘Je bent een klerk.’

‘Ja... maar ook nog iets anders. Ik zoek naar een bepaald soort mensen.’ Zijn toon veranderde, hij klonk ineens serieuzer. ‘Speciale mensen. Mensen die dingen zien die anderen niet zien. Een gezicht in het vuur misschien?’

Cara fronste haar wenkbrauwen. Waar had die man het over?

We moeten nu echt gaan, zei de stem in haar hoofd.

Ze knikte en reikte weer naar de deurklink.

‘Of die misschien dingen horen?’ zei Malik.

Cara stopte en keek over haar schouder. ‘Wat?’

Malik knikte. ‘Mensen die dingen horen die anderen niet kunnen horen,’ zei hij zachtjes. ‘Bijvoorbeeld een stem, die altijd bij je is. Die dingen weet die jij niet kunt weten. Die je altijd helpt.’

Hoe kan hij dat weten, Cara?

Cara schudde haar hoofd.

Malik glimlachte. ‘Zodra ik je zag, wist ik het. Het is als een soort gloed om je heen, weet je?’

Cara zweeg.

‘Zou je willen weten wat het is, die stem in je hoofd?’

Langzaam liet Cara de deurklink los. De gang daarbuiten was leeg. Ze moest nú gaan, wist ze.

‘Zou je willen zien wie bij die stem hoort?’ vroeg Malik.

Waar heeft hij het over, Cara? Wat bedoelt hij, wie hoort bij welke stem?

Cara beet op haar lip. Toen knikte ze, heel kort.

Malik grijnsde. ‘Super! Eh...’ Hij pakte een van de brandende kaarsen op. ‘Hm ja. Ik ben hier niet zo goed in, maar ik kan het je wel heel kort laten zien. Let op de vlam.’

Wantrouwig keek Cara naar de flakkerende hete vlam. Ze zag niets gek. De man maakte een paar ingewikkelde gebaren terwijl hij iets mompelde.

Ik vind dit niet fijn, zei de stem. Hij probeert je te betoveren!

Cara bleef in de vlam staren, die zich leek uit te rekken en de hele kamer vulde met warm geel licht. En diep in de vlam, besepte ze... zag ze iets. Een gezicht. Een hoofd met een puntige kin en gloeiende ogen, die haar ergens bekend voorkwamen...

‘Daar is ze,’ fluisterde Malik.

Cara keek op – en schrok. Daar, in de hoek, vaag zichtbaar, als een geestverschijning, kwam een levensgrote gestalte tevoorschijn, met lange oren, een katachtig gezicht en een paar groen gloeiende ogen. Het lijf was moeilijk te onderscheiden; het leek te flikkeren en van kleur te veranderen. Cara deed een stap achteruit, op het punt om weg te rennen. Maar dat gezicht...

‘Is dat...’ Ze stopte. ‘Ben jij dat?’

‘Ik weet het niet,’ zei de stem. Cara snakte naar adem. Het was de stem, maar die zat niet langer in haar hoofd

– die kwam uit dat wezen! Het staaarde verwonderd naar zichzelf en toen terug naar Cara. Het stak een klauw omhoog, bleek en spookachtig.

‘Wat is dit?’ zei het verbaasd. ‘Wat gebeurt er allemaal?’

‘Ik kan haar helaas niet helemaal naar deze wereld halen,’ zei Malik. ‘Daar heb je de hulp van Drun voor nodig. Maar zo ziet ze er dus uit.’

Het wezen staaarde naar Cara alsof het haar voor het eerst zag. ‘Cara, ik denk dat dit... ik denk dat ik dit ben! Ik geloof...’ Het zweeg. ‘Zilverdief,’ mompelde het. ‘Zo heet ik dus. Zilverdief. Cara, ik denk dat ik een...’

En toen bonkte een vuist hard tegen de deur en een boze stem riep: ‘Openen! Doe open, in naam van de koning!’

